

Yuxudan gecəyarı ayıldı. İlk işi həmişəki kimi mətbəxə keçib su içmək oldu. Artıq illər idi bu adətə gedirdi. Amma gecəyarı yuxudan ayılması son aylar başlamışdı. Arvadı ikinci uşağa hamilə qalandan. Otağa dönüb çarpayıda oturdu. Sağ tərəfinin üstə yatmış yoldaşına baxdı. Belə yatmağı həkim tapşırırmışdı.

Dönüb arvadına baxdı. Ürəyində: bu zalımın qızı da vaxt tapdı, - dedi. Hələ səhərə xeyli vardı. Demək, yatmağa çalışmalıydı. Eh, bacarsa...

Uşaq səsinə oyandı. Qızı kiçik otaqda "meydan sulayırdı". Hərgünkü vəziyyət yenə təkrarlardı: onlar ana-bala qışqırırsın, yatmaqdan doymayan ataya - Polada

işə getsin, sonra oynayırıq. Dayan, dayan....

Arvadına acıdı birdən. Amma yenə küreyini yerə vermədi: ona demişdim ki, hələ vaxtı deyil, - düşündü özlüyündə. Bir stəkan çay içib evdən çıxmağa tələsdi. Ona görə yox ki, işi çox idi, ona görə ki, bu darısqallıqdan qaçmaq istəyirdi. Sağollaşdı.

Dayanacaqda adam az idi. Həmişə belə vəziyyətlə qarşılaşanda, avtobus da bir az yubananda rahat olurdu. Ona elə gəlirdi ki, kiçik evin rütubət qoxusu üzərinə qonub və bunu hamı hiss edir. Amma avtobus gec gələndə bu qoxu bir az dağılır. İndi də sevinməyinin səbəbi bu idi. Vəssalam.

İşə çatdı. Yenə hamıdan tez

edirdi. Elə bil bunun dərdi-səri yoxdu. "Hə indi Kuzka da gələr, işlər lap düzələr". Kamilə də belə deyirdilər. Hamının işinə qarışır, qadınlara ev işləri haqda məsləhət verir. Hətta qadınlardan biri zarafatla "bəlkə gəlinim ana olanda Kuzka ilə məsləhət edim" demişdi. "Cəhənnəmə ki, məsləhət verir. Mənim dərdim özümə bəsdir." - düşündü.

- Salam, kolleqa. Nə tez gəlmisən? Yenə evdə yatmağa yer yoxdu? Ə, sat da oranı. Bir rahat yerə köç - danışan o idi, Kuzka.

- Satacam, satacam.

Arvadının ana olmasına dörd aydan az qalırdı. Bu haqda heç düşünmək istəmirdi. Onun sıxıntı çəkdiyini qohumlar da, iş yoldaş-

15 dəqiqə sonra vədələşdikləri yerdə idi. Əl telefonu ilə zəng çaldı. Dəstəyin o başındakı səs ona gəlcəyi yeri dedi.

"Ev belə olar. Lap başım hər-ləndi. Görəsən, neçəyə alıb? Təmiri də ki, pəh.. Amma bizimkinə söz təsir etmir ki. Bir az gözlemək ölümdü", - düşünürdü. Yenə dərdi təzələnmişdi. Pul da taparam, sağ-salamat ana olar da. Bəs harda saxlayacağıq? Uşağın beşiyini hara qoyacağıq? Bu nə işdi düş-dük?

Ev sahibinin səsi xəyallardan ayırdı onu. Çay gətirmişdilər. Ancaq onun əhvalı çaylıq deyildi. Bunu qocaman müsahib də hiss etmişdi.

- Deyəsən, əhvalın yaxşı deyil?

- Yox, narahat olmayın. Hər şey yaxşıdır. İndi başlarıq.

"Kaş, heç olmasa, ikicə rahat otağımız olaydı".

Axır ki, söhbətə başladılar.

Özü də hiss edirdi ki, yoldaşı son zamanlarda çox susqun olub. Heç özü də şən deyildi. Həm də baxışları sərtləşmişdi yazıq qadına qarşı. Özünü qınamırdı. Düşünürdü ki, mən ona demişdim, söz dinləmir ki. Öz valideynləri də, qayınatasıgil də kömək edəcəklərinə söz verirdilər. Ancaq o, 4 yaşlı olan Nərmini heç kimin qapısına göndərmək istəmirdi. Bu vəziyyətdə birtəhər dolanırdılar. Rahatlıqları Gülyazın hamiləliyindən sonra pozulmuşdu. Bir də ki, bu darısqallıqda gəlinin qarnı da çox böyük görünürdü.

Saat altı idi. Hamı evə tələsirdi. Ən çox da qadınlar. "Yenə o nəmli, iyli-qoxulu, darısqal otağa gedirəm" - düşündü. Yenə mətbəxin bütün yemək qoxusu üstümüzdə olacaq. Yenə fikir məni gecəyarı oyadacaq. Axı ona demişdim ki, ev balacadı.

Avtobusda ayaqüstə dayanmış qadına yer verəndə düşünürdü ki, görəsən, onların evi nə ölçüdədir? Onun yanında duran yoldaşı da arvadını qınayırmı hamilə olduğu üçün?

Sonra özünə söz verdi ki, daha bu barədə düşünməsin. Evə çatmışdı. Qaynanası gəlibmiş. Salamlaşdı. Qadın getməyə hazırlaşmış kimi davranırdı. Polad ürəyində Gülyazı yamanladı: "Üzü ağ olsun qızının. Söz eşitməz ki. Budu yazıq arvada oturmağa yer çatmır. Mən nə edim? Öz qızı günahkardı". Nərmnin atasına yaxınlaşıb təzə oyuncağını göstərir, nə işə izah edirdi. Gülyaz çay gətirmək üçün mətbəxə keçdi. Ancaq bu hərəkəti sızıla-sızıla, sanki qarnını ərindən gizlədərək etmək istədi. Qadın da bunu hiss edirdi. Onların bu halına acıyırdı. Ancaq o, Poladı yamanlayırdı vəziyyətin belə olmasında:

- Kişidi, zəhmət çəksin, bir çarə tapsın. İndi də ana olmasa nə vaxt olacaq?

Nəhayət, qaynanası getdi. Yenə dördü qaldı evdə: Polad, Gülyaz, Nərmnin, bir də evdə hamıdan "böyük" körpə.

■ Nailə Mirzəyeva

Darısqallıq

hekayə

mane olurdu. Heç yerindən durmaq istəmirdi. Amma necə? Sonra düşündü ki, axı, bu uşaqda, qadında nə günah var? Əgər ev balacadırsa, kiçik bir səs belə otaqda oturmağa mane olursa, buna uşaq neyləsin? Düzdür, əvvəllər arvadını qınamırdı. Ancaq o da başa düşməli idi vəziyyəti. Heç dünyaya uşaq gətirmək vaxtıdı?

- Az, bu uşağın səsinə kəs də. Səhər açıldı başım getdi. Ə, sən öl, adam evdən qaçmaq istəyir.

Gülyaz ərinin səsinə eşitəcək, uşağı da götürüb mətbəxə keçdi. Əgər ona mətbəx demək olarsa. Uşağı sakitləşdirməyə çalışırdı.

- Yaxşı da, Nərmnin. Qoy ata

gəlmişdi. "Gərək bir az akademiyanın başında gezəydim, - düşündü. İndi hərə bir avazla gələcək. Əlini cibinin üstündə gəzdirdi. Pul az qalmışdı.

- Bu zəmanədə ailə saxlamaq it zülmüdü. Borcnu alım? - deyirdi. Bu da doğmağa vaxt tapdı. Heç olmasa evlərin plana düşməsinə gözləyirdi. Kimə deyəsən dərdini?

Jurnalist idi. Redaksiyada son vaxtlar iş də az olurdu. Heç olmasa iş çox olanda bu qədər düşünməyə vaxtı olmurdu. Elə bil iş də qəsdən az idi. Qapının səsinə döndü. Biləndər idi gələn, redaksiyanın klounu. Onu öz aralarında belə adlandırırırdılar. Hər şeyə lağ

ları da bilirdi. Ancaq nə etsinlər, gücləri nəyə çatır. Onun dərdi 100-200 manatla həll olunacaq bir iş deyildi. Öz-özünə

- Başa gələn çəkilər. Dözəcəyik, - deyirdi.

"Kaş redaktor məni bir yerə göndəsin" - düşündü. Qayğılardan başını götürüb qaçmaq istəyirdi. Elə də oldu. Qəzet üçün müsahibə almalı idi. Ünvanı öyrənib yola çıxdı.

Küçəni keçib dayanacaqda adlandı. Burda piyadaların və "Taksilərin əlindən tərpnəmək olmurdu. Sonra "bəlkə metroya düşüm?" - fikirləşdi. Hə, bu hamısından yaxşıdır, həm də tez. Nərimanov metrosunda çıxacaqdı.

30 iyul 2016

WWW.KASPI.AZ

NƏSR
23